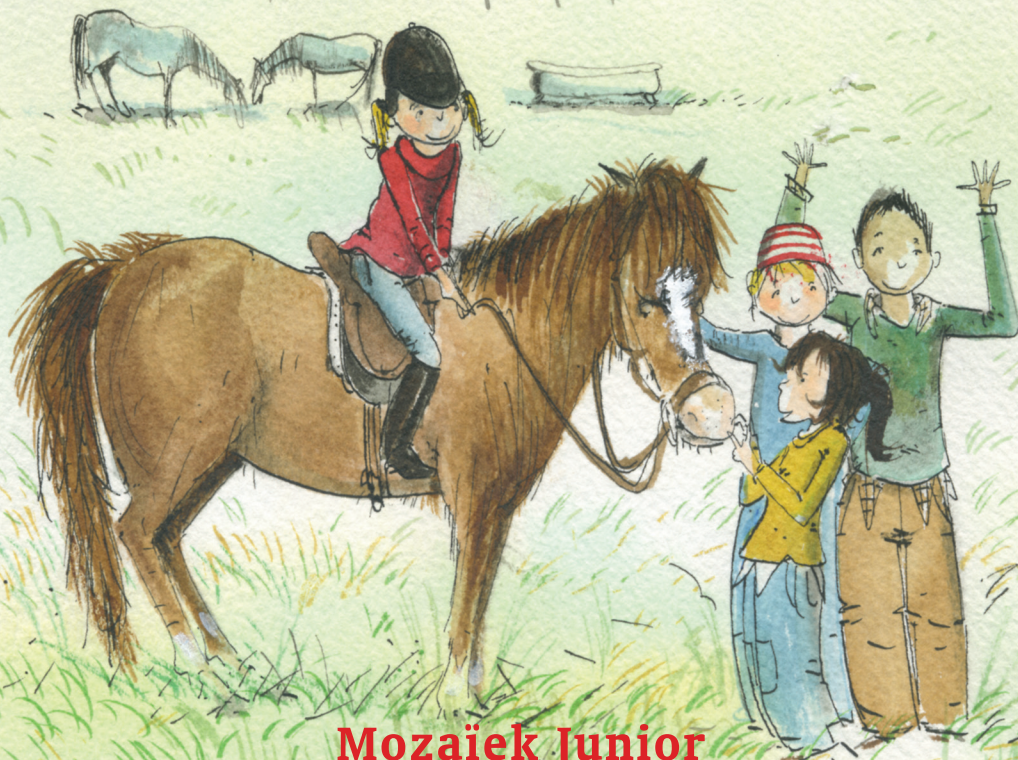


Lieke van Duin

Een
rim en
Taco-
boek

Minke springt



Mozaïek Junior

Lieke van Duin

Minke springt

Met illustraties van Harmen van Straaten



MOZAÏEK JUNIOR | KWINTESSENS

SEPTEMBER

Speelparadijs

‘Minke, kom je spelen?’ Hijgend van het hollen staat Tim voor Minke. ‘We doen riddertje.’

Minke zit in het gras. Ze probeert een barbie op een speelgoedpaard te zetten, maar paard en pop vallen steeds om.

Tim pakt het paard.

‘Blijf af, Tim, dat is van mij!’

‘Kijk dan.’ Tim zet het paard op een tegel van het terras. Het blijft staan. ‘Nu die pop erop,’ zegt hij. ‘Zo, die staat. Kom je nou?’ Jan-Willem heeft een nieuw ridderspel bedacht.’

‘Nee, geen zin.’

Taco en zijn grote zus Heleen komen ook aanlopen. ‘Minke, doe je mee riddertje?’

Minke schudt haar hoofd. ‘Nee!’

‘Doe niet zo flauw, Minke,’ zegt Taco, ‘we gaan je heus niet pesten!’

‘Echt wel, dat deden jullie de vorige keer ook! Toen mocht ik niet meer meedoen!’

‘Maar toen deed je stom en ging je janken om niks.’

‘Niet om niks, Taco,’ zegt Heleen. ‘Maar dat ben jij natuurlijk weer vergeten.’

Minke is het niet vergeten. Dat ze ’s nachts zo geschrokken was van het geschreeuw op de etage boven haar en in het trappenhuis. Dat



ze in haar bed had geplast. Dat ze er overdag nog bibberig van was. Dat ze zomaar ging huilen. En toen niet meer mocht meedoen met de hut, want die was niet voor huilebalken. Ze hadden kastanjes naar haar gegooid. En ze hadden ‘bangeschijter’ geroepen en ‘kleuter’ en ‘loop maar weer naar je mammie!’

Alleen Heleen had het voor haar opgenomen. ‘Overloper’ en ‘verrader’ scholden ze toen naar Heleen.

Pas later hadden ze gehoord waarvan Minke zo overstuur was geweest, maar niemand praatte er meer over.

‘Minke,’ zegt Heleen, ‘we vinden het juist fijn als je erbij bent.’

‘Ja,’ zegt Taco, ‘riddertje is veel leuker als iedereen meedoet.’

Minke zegt niets. Riddertje is leuker als iedereen meedoet. Ze vragen haar dus alleen omdat ze haar nodig hebben voor het spel.

‘Riddertje is met paarden, Minke,’ zegt Tim.

Ja, véchten met paarden, denkt Minke, wat is daar nu aan! Ze denkt aan vannacht. Een tijdje was het goed gegaan, maar vannacht was ze weer wakker geschrokken van gescheld en gebonk. Het klonk alsof er gevochten werd. Peter van driehoog, die aan drugs verslaafd is, is wel aardig. Maar die drugsvrienden die bij hem logeren, zijn helemaal niet aardig! Ze maken ’s nachts vaak ruzie. Papa liep weer eens woedend naar boven. Even later klonk er gestamp alsof er mensen holderdebolder de trap af rolden.

‘We komen terug!’ hoorde ze. ‘We weten je te vinden!’

Papa belde de politie. De wijkagent kwam te laat, net als de vorige keer. Hij luisterde lang naar papa en mama en schreef veel op. Maar hij kon helaas niets doen, zei hij vriendelijk.

Minke mocht tussen papa en mama in slapen.

Vanochtend op school mislukte haar dictee. Woorden die ze allang goed kan schrijven, schreef ze fout, zoals ‘viets’ en ‘hont’. Hoe kon ze zo dom zijn!

En nu heeft ze nergens zin in.

‘Hallo, komen jullie nou nog?’ roept Jan-Willem vanuit zijn eigen tuin.

‘Dan doet ze maar niet mee!’ roept Nina, ook van ver.
‘We gaan haar niet smeken!’
‘We komen!’ roept Taco. ‘Doei!’ zegt hij en rent weg.
Tim en Heleen volgen.
‘Goed dan,’ zegt Minke, ‘ik doe wel mee.’
Ze slentert achter hen aan.



Minke woont al haar hele leven naast Nina en ze zit naast haar in de klas. Tim, Taco, Taco's zus Heleen en Jan-Willem wonen ook in de straat. Tim en Taco zitten op school een groep hoger. Heleen zit in groep acht en Jan-Willem zit al in de brugklas.

Hun ouders hebben de schuttingen tussen hun tuinen gesloopt of ze hebben er poortjes in gemaakt. Zo zijn vijf tuinen één grote binnentuin geworden, met slingerpaadjes, een schommel en een wip, ringen en een rekstok, hutten en een zandbak, bomen met nestkastjes en vijvers met kikkers. Er zijn konijnen, kippen, cavia's, katten, een schildpad en een hond.

Minke speelt graag in de binnentuin. Het is een veilige plek.

Niemand kan zomaar van de straat in de tuinen komen: je moet altijd eerst door een huis. De vijf achterdeuren zijn nooit op slot, dus je kunt zo naar de burens lopen. ‘Hoe bestaat het,’ zei Minkes juf toen ze op huisbezoek kwam. ‘Een speelparadijs midden in de stad!’ Het gaat er anders niet altijd even paradijselijk aan toe, vindt Minke. Jan-Willem speelt vaak de baas en Taco denkt altijd dat-ie leuk is. Met Nina speelde Minke het meest, maar nu niet meer.

Sinds Nina op paardrijden zit, is ze kattiger geworden. Ze gaat heel vaak naar de manege, ook als ze geen les heeft. Paarden poetsen. Laatst vroeg Minke haar waarom paarden elke dag gepoetst moeten worden. Schoenen poets je toch ook niet elke dag?

Nina had een gezicht getrokken alsof ze iets vies proefde. ‘Jij bent echt stom!’ Ze had zich omgedraaid en Minke alleen gelaten. Minke wil ook op paardrijles, maar dat kan niet. ‘Paardrijles is

voor rijke mensen,' zegt mama, 'niet voor ons.' Minke kreeg een speelgoedpaard.

Gelukkig is Tim aardig gebleven. Tim is een stille. Thuis tenminste, en op school. Op het voetbalveld is hij heel anders. Dan schreeuwt hij de hele tijd wat alle spelers moeten doen. Zelfs Taco, die in datzelfde team speelt, luistert dan naar hem. Na afloop druipt het zweet in straaltjes van Tims gezicht. Minke gaat weleens mee naar een wedstrijd. Dan is ze trots op Tim. Ze zijn een beetje op elkaar. Niet dat ze dat laten merken, want dan word je gepest.

Tim is ook op Floor, een meisje dat hij en Taco van hun vakantie op Terschelling kennen. En Floor is op Tim en Taco allebei. Ze chatten vaak over dat baby-zeehondje dat Tim en Taco in de zomer op een zandbank gevonden hebben. Gelukkig woont Floor ver weg, helemaal bij die zeehondencreche waar ze dat huilertje heen gebracht hebben. En trouwens, als Floor op twee jongens is, kan Tim toch op twee meisjes zijn!*

* Zie *Tim en Taco redden een zeehond*, Mozaïek Junior/Kwintessens 2009.

Riddertje

Jan-Willem staat voor de hut. ‘Het gaat zo,’ zegt hij. ‘De hut is ons kasteel, van Heleen en mij. En jullie proberen het te veroveren. Met ridders te paard.’

‘Hoe?’ vraagt Tim. ‘Met welke wapens?’

‘Met deze eikels.’ Jan-Willem wijst op een kist vol. ‘Dat zijn de bommen. En zie je die emmer op het dak? Dat is de schoorsteen van het kasteel. Daar moet je ze in mikken. Als er tien bommen door de schoorsteen zijn gevallen, vliegt het kasteel in de fik. Zogenaamd dan. Dan hebben jullie het veroverd en dan mag een van jullie kasteelheer zijn.’

‘Oké,’ roept Taco. ‘Dan zijn Tim en ik de ridders want wij kunnen het beste mikken.’

‘Ik wil ook ridder zijn,’ zegt Nina.

Jan-Willem negeert haar. ‘Bommen mag je alleen gooien als je te paard zit,’ zegt hij. ‘En je kan niet dicht bij het kasteel komen, want – hij tekent met een stok een cirkel in het zand om de hut – ‘hier is de slotgracht. En wij vechten terug natuurlijk. Elke bom die niet in de schoorsteen komt, gooien we terug. Als we een ridder raken, is-ie dood. En als alle ridders dood zijn, hebben wij gewonnen.’

‘Alle ridders?’ zegt Tim. ‘Er zijn er maar twee.’

‘Hè hè, ik kan ook tellen,’ zegt Jan-Willem. ‘We spelen dat het een heel leger is.’

‘Oké. Minke, wil jij mijn paard zijn?’

‘Goed.’ Minke voelt zich beverig. Zou ze Tim kunnen houden? Hij propt zijn jaszakken vol eikels en springt op haar rug. Meteen zakt ze door haar benen.

‘Mij kan ze wel houden,’ zegt Nina. Ze pakt ook alvast handenvol eikels.

‘Nee, Nina,’ protesteert Taco, ‘jij was mijn paard!’

‘Maar nu niet meer!’ zegt Nina en springt op Minkes rug. Wat zwaar! Maar minder zwaar dan Tim. Dit houdt ze wel even. Tim en Taco willen allebei ridder zijn; dat vinden ze zeker stoerder dan paard zijn.

Jan-Willem staat er met z’n armen over elkaar bij te grinniken: ‘De vijand maakt ruzie over de tactiek, Heleen. Dat is in ons voordeel!’ ‘Kom op, Taco!’ zegt Tim meteen. ‘We doen het omstebeurt. Jij mag eerst ridder zijn. En trouwens, paarden zijn ook belangrijk!’ ‘Hè hè, ze hebben het door,’ zegt Jan-Willem. ‘Dat werd tijd. Het maakt niet uit wat je bent want we doen toch alles om de beurt.’

Even later is de strijd in volle gang. Taco heeft al zes eikels raak gegooid. Nina pas één.

Minke durft niet dicht bij de hut te komen. En snel is ze ook niet. Met Nina op haar rug voelt ze zich een zak zand.

‘Vort, lopen!’ gilt Nina. ‘Dichter bij het kasteel, dommie, anders kan ik er niet bij!’

De tranen springen Minke in de ogen, maar ze geeft geen kik. Niet huilen, denkt ze, vooral niet huilen!

Gelukkig mikken Jan-Willem en Heleen vooral op Tim en Taco. Tim draait steeds zo dat de eikels hém raken en niet ridder Taco. Zelfs met Taco op zijn rug is hij nog snel en wendbaar. En Taco is net een lenig aapje dat wegduikt zonder dat Tim omvalt. Als Minke dat ziet, voelt ze zich nog logger en zwaarder.

‘Raak!’ gilt Taco. ‘De achtste al. Kom op, Nina, nog maar twee! Doe jij ook eens wat!’

Meteen voelt Minke een felle pijn bij haar scheenbeen. ‘Au!’ schreeuwt ze.

Het komt niet door een eikel, maar door een harde trap van Nina.

‘Hou op, stommerd!’

‘Ik drijf je alleen maar aan,’ roept Nina, ‘sloom paard!’

Sloom paard! Het is alsof Minke een dreun tegen haar hoofd krijgt.

‘Ik ben geen sloom paard!’ gilt ze met overslaande stem. ‘Stomme Nina!’

Minke zakt op haar knieën met haar hoofd naar de grond. Ze huilt met lange uithalen. De knokkels op haar vuisten zijn wit. Nina stapt van haar rug. Het spel is afgelopen.

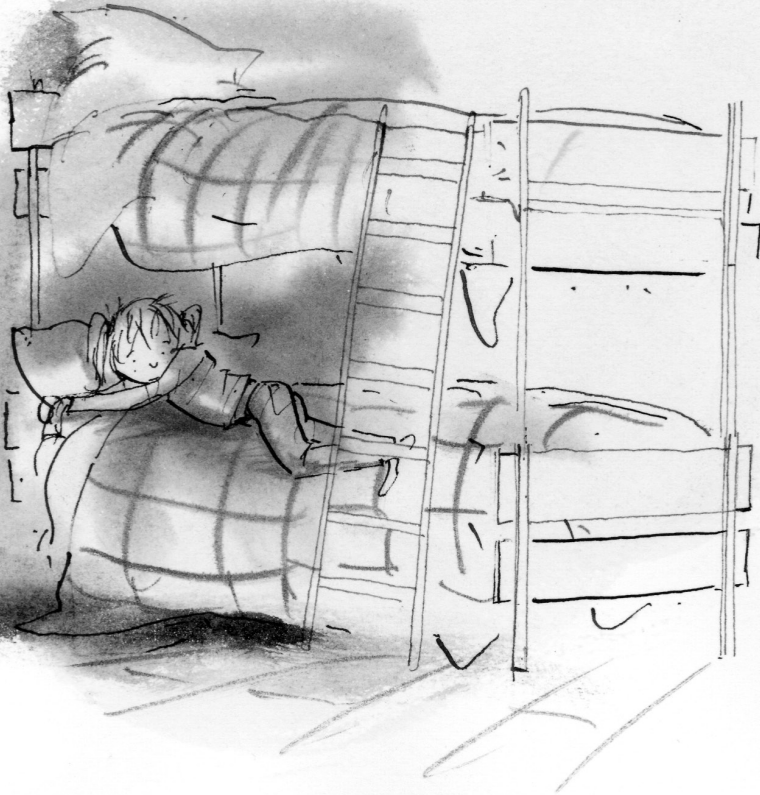
‘Jij deed iets, Nina!’ hoort Minke Heleen zeggen.

‘Ik dee niks,’ zegt Nina, ‘alleen maar aandrijven...’

Minke zou het liefst onzichtbaar worden. Huilt ze alwéér, maar echt niet om niks! Snapten ze dat maar! ‘Nee, nee, nee,’ huilt ze en bij iedere ‘nee’ bonkt ze met haar hoofd op de grond.

‘Minke, hou daarmee op!’ Het klinkt dwingend en ongerust tegelijk. Meteen voelt ze een arm om zich heen die haar overeind trekt. Het is Heleen.

‘Nee, nee, nee!’ Ze rukt zich los en rent weg, naar huis. ‘Mama!’ Mama is nog niet thuis van haar werk. Minke rent naar haar kamer en laat zich op bed vallen, met haar gezicht in het kussen. Het kussen wordt nat.



Even later komt Heleen naast haar liggen. Ze zegt niets, legt alleen een arm om haar heen.

Dat is een fijn gevoel. Minke wordt er rustig van. Ze denkt aan die vorige keer dat ze gepest was, zelfs door Tim. Toen had Heleen haar ook getroost. 's Avonds hadden Heleen en zij samen in bad gezeten en lekker veel schuim gemaakt.

'Tim was mijn vriendje,' had Minke toen gezegd. 'En nu is hij ook tegen mij. Maar ik ga nooit meer huilen. Nooit meer!' Ze had haar vuisten in haar ogen gestopt om de tranen tegen te houden. 'Zeep in m'n ogen,' had ze gezegd.

'Niet,' zei Heleen. 'Dat is geen zeep. Toen ik gepest werd, moest ik ook huilen. Toen zei mijn vader: "Huil maar uit, meisje, tot je helemaal leeg bent."'

'Werd jij gepest? Waarom dan?'

'Omdat ik niet goed kon lezen.'

'Lezen is toch makkelijk?'

'Voor mij niet.'

Minke hád uitgehuild. Dikke tranen.

Een hele tijd had Heleen niets gezegd. Tenslotte had ze zich voorover gebogen en met één vinger over Minkes wangen geveegd.

'Pas op,' had ze gezegd, 'het bad stroomt over.'

Minke was in de lach geschoten. Ze hadden naar elkaar gespetterd tot de badkamer een zwembad leek.

Minke komt overeind. 'Zullen we samen in bad gaan? Net als toen?'

'Yes,' zegt Heleen, 'weer lekker spetteren!'

Minke speelt elke dag met haar buurkinderen Tim, Taco en Nina in de grote binnentuin achter hun huizen. Het zit haar niet mee: ze wil op paardrijles maar dat

kunnen papa en mama niet betalen. En 's nachts schrikt ze soms zó van het lawaai boven haar hoofd dat ze per ongeluk in haar bed plast. Overdag is ze er nog bibberig van. Prompt noemen de andere kinderen haar huilebalk en bangeschijter. Gelukkig laat Tim haar niet in de steek. Hij is de enige die weet van het bedplassen maar hij bewaart het geheim.

Minke is een beetje op Tim.

Minke moet op schilderles omdat mama denkt dat ze zich daardoor beter gaat voelen. Maar Minke wil véél liever paardrijden!

Ze besluit haar paardrijles zelf bij elkaar te verdienen met karweitjes. Al gauw heeft ze genoeg voor de eerste vijf lessen. Dan blijkt Minke talent te hebben, én gevoel voor pony's. Daardoor verandert alles...

Een spannend, leerzaam en hoopvol verhaal voor meisjes en jongens vanaf 7 jaar



Mozaïek Junior

www.uitgeverijmozaiek.nl

NUR 282 | AVI M5-E6

